

DEBRECZENI FÜGGETLEN UJSÁG

pártoktól független politikai napilap.

ELŐFIZETÉSI ÁR: Keletben: Vidéken: Egy hére . . . 1 kor. Egy hére . . . 1 kor. 50 fill. Negyedévre . . . 3 . . . Negyedévre 4 . . . 50 .		Felelős szerkesztő: Dr. HEGEDŰS LORÁNT. Kiadók és laptulajdonosok: HOFFMANN és KRONOVITZ.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: DEBRECZEN, Piac-utca 49. szám.
--	--	--	--

Kolera és pestis.

Debreczen, február 10.

Hátborzongató tudósítások érkeznek napról-napra arról a borzalmas pusztításról, amit a pestis Kinában, Japánban és főleg Oroszországban, Szibériában végez. Ezer-számra temetik el a pestises holttesteket Karbinban és környékén s még mindig ezerszám hevernek a dögvéset terjesztő holttestek — temetetlenül. Számos községben nem is vesződnék a holttestek eltemetésével, miután hatóság nincs, mely erre kényszerítene az életben maradottakat, hanem egyszerűen kiviszik a folyó jegére a halottakat s rábizzák a természetre, a folyóra, hogy majd az olvadás beálltával elvigye a tetemeket messze, messze.

Igy egészen biztosra lehet venni, hogy a rettenetes járvány elterjed egész Oroszországban s oly helyekre is, amelyekkel mi is közvetlen forgalmi összeköttetésben állunk. Innen tehát a legborzalmasabb halál veszedelme fenyeget mindnyájunkat.

De ez csak az egyik veszedelem. A másik az még sokkal közelebb van, itt köztünk leselkedik mindannyiunkra. Értjük a kolerát, amelyről igazán el lehet mondani, hogy nem halt meg, csak aluszik. Téli álmát alussza, hogy azután a tavasz melegével újra feltámadjon s utunkba álljon halálos leheletével.

A negyvenéves asszony.

(Karen Michaelis könyve.)

— Ezt a könyvet meg kellett írnom, mert éreztem, hogy megírását el nem mulaszthatom s mert egyébként is meg akartam írni. A veszedelmes kor, az asszonyok negyvenéves kora az, amikor minden asszony, kisebb-nagyobb mértékben bár, de okvetlenül idegbeteg, hisztériás. És sohasem mertem volna arra gondolni, hogy valaki, aki könyvemet olvasni fogja, feltételezheti rólam, hogy én hisztériás vagyok. Hisz ha erre gondoltam volna, talán meg sem írom könyvemet. Sokat olvastam s még többet gondolkodtam az asszonyok negyvenéves koráról. Ilyen dolgokat olvastam: „Ha a férfiak belé láthatnának a negyvenéves asszony lelkébe, bizonyára úgy menekülnének az ilyen korban levő asszony elől, mintha pestises volna s veszett kutya módjára lebukoznák őket.” És ezt a mondatot is egy asszony, író társnóm írta. Gondolkodtam: az asszonyok minden hónapnak egyik hetében rabszolgái egy le nem küzdhető biológiai jelen ségnek. Ilyenkor természetesen idegesek, mert hisz betegségük minden tevékenységükben meggátolja őket. Mire az asszonyok negyvenévesek lesznek, akkorra ez az ismétlődő idegesség idegbajjává fejlődik, hisztéria lesz. — Minden negyvenéves asszony hisztériás, azaz beteg. A hisztériás asszony pedig ingerlékeny, izgatott s betegségének egyéb, különösen az izgalmak nyomán támadó megnyil-

Általános a hit, mert szakértők által is megerősített tapasztalatokon alapul, hogy a tavasszal ujult erővel lép föl majd az ősszel elnyomott kolera. Ezzel is, a pestis fenyegető veszedelmével is mindenki mindennap foglalkozik, úgy beszélnek róla, mint szomorú bizonyosságról; a lelkek aggodalommal vannak telve — de azért nem hallottunk még egyetlen komoly védekezési intézkedésről se. Szinte keleti fatalizmussal várjuk a szörnyű végzet betelését. Mintha nem is volna mód, eszköz a védekezésre a százkaru, megfojtással fenyegető szörnyeteg ellen.

A kolera veszedelmét illetőleg elég csak egyre rámutatnunk. A tavalyi koleraveszedelem forrásául és terjesztőjeül a szakértők a Duna fertőzött vizét jelölték meg s egyideig korlátozták is — amennyire lehetett — a dunavíz használatát. Ám, az a megmérgezett dunavíz most jég alakjában elhordatik mindenfelé s ez a legalább is „gyanus“ jég elviheti palotától kunyhóig mindenhová a kolera bacillusait. S nálunk még csak nem is gondolt senki az ilyen módon hatványozódó veszedelemre, vagy annak csökkentésére.

Hát biz ez ázsiai állapot, így nyugton nem alhatik itt senki, s igazán nem tudhatja, hogy miért viseli az óriási adóterheket, ha így gondoskodnak az arra illetékes és hivatott tényezők élete biztonságáról. A fenyegető nagy veszedelemtől — meggyőződésünk szerint — csak úgy szabadulhatunk meg, ha

egyáltalán kikerülhető nem lesz is már, úgy enyhíthetjük csak annak pusztító hatását, ha kormány és hatóságok — nem bizva a jó szerencsében — úgy teszik meg intézkedéseiket, mintha egészen bizonyos lenne a baj s mintha már köztünk is lenne.

Teljes odaadással és teljes szigorral kell elrendelni és végre is hajtani az óvó rendszabályokat, fáradságot és költséget nem kímélve. Szól ez a városi hatóságoknak is, de szól a kormánynak is, amelynek módjában van megtenni az összes intézkedéseket a pestis behurcolása ellen, hát tegye meg gyorsan és erélyesen, most, midőn még talán nem késő.

Nem szükséges talán hangsúlyoznunk és ismételnünk, hogy nemzetgazdasági szempontból is mily óriási érdekek forognak itt kockán, nem is beszélve arról a rettenetes gyászról, amely az emberek százazreit érheti. Ki fogja előizzadni azokat a száz meg száz milliókat, amelyek az államgépezet hajtásához kellene, ha nem gondoskodunk arról, hogy főtartsuk a népet, minden vagyon alapját és minden milliók kuforrását. A halálzási arányszám ugysem valami kedvező még Magyarországon, a kivándorlás másfél millió embert szőlített el rövid néhány esztendő alatt tőlünk, még éppen csak egy borzalmas járvány pusztítása, irtása hiányzik, hogy elmondhassuk: nem él többé nemzet ebben a hazában.

vánulásai rendszerint veszedelmesek. Ezért s csak ezért tartják az asszonyoknál a negyvenéves életkort a legveszedelmesebb kornak. Könyvemnek az a célja, hogy ezzel az igazsággal megismertesse a művelt világot. Hiszem, ha a férfiak tudatában lesznek annak, hogy a negyvenéves asszony nem veszedelmes hanem beteg, úgy fognak bánni az ilyen korú asszonyokkal, mint ahogy a betegekkel bánni szokás. És könyvemnek ez lesz a pozitív haszna.

Ezekkel a mentegetődző szavakkal kezdődik Karin Michaelis könyvének most megjelent magyar fordítása. Vajjon szükséges volt-e a könyvnek erre az igazolásra? Aligha. Maga a könyv érdekes, szépen megírt, igazán mellékes az ok, amely íróját annak megírására készítette. Ezzel a kijelentéssel nem lesz a könyv sem irodalmilag értékesebbé, sem igazabbá, sem tartalmilag érdekesebbé. Még csak azt sem éri el az író, hogy maga felé hajlítsa azoknak hajlándóságát, kik tűzrevalónak tartják a könyvét. Mert ezek elvből ítélnek el az asszony lelkének oly pörére vetkőztetését, ahogyan azt még író tenni sohasem merészelte. És ezek nem lesznek a könyvről jobb véleménynyel akkor sem, ha megtudják az okot, ami a művet teremtette. Viszont, a kiknek tetszik a könyv, azoknak fölösleges volt az indoklás, mert azok megértik annak az igazságát, amikor a magányba vonult negyvenéves asszony, élettapasztalatai alapján elkeseredetten kiált fel:

— Ezer asszony van, akik egész lelkük-

ket bele tudják egy pillantásba önteni a férfi számára, akit szeretnek és a férfiak mégis úgy haladnak el mellettük, mint egy darab élettelen fa, vagy kő mellett. Jön aztán egy asszony, egy lelketlen asszony, aki üres, mesterséges moolyával felingerli a férfiben a férfit és annak a lábai elé dobna minden értékeset.

Azután jön rapszodikusan egy más gondolat. Az, amelyik a legnagyobb vihart keltette. Öngyilkossá lesz egy asszony. Egy örült asszony. Lindtner Elza a lapokban olvassa az öngyilkosság hírért. És olvassa azt is, hogy az öngyilkos előbb ezt írta a háza falára:

— Ha a férfiak tudnák milyenek vagyunk mi, a negyvenen túlhaladott asszonyok, menekülnének tőlünk, mint a pestis elől, vagy leítnének, mint a veszett kutya.

Ez a mondat magányában magával ragadja egész gondolkodásmódját. Filozófál és filozófiája tényleg olyan, hogy legkevésbé sem tetszhetik azoknak, akik rajonganak a nőért, az asszonyért a szó szoros értelmében. De az asszonyok, kik belátnak a saját lelkükbe, valószínűleg tudják, talán be is ismerik, hogy Lindtner Elza gondolataiban nagyon sok igazság rejlik.

— Azt merném állítani, hogy nincs az egész föld kerekén egyetlen férfi sem, aki egy asszonyt teljesen ismer. Egyetlen férfi, aki egy asszonyt ismerne.

— Annyira ismernek bennünket, mint a méh a virágot, amelynek belsejét átkutatta s

GLÜCK JÓZSEF

Áru- és lámpa kereskedésbe
 Piac-utca 6 a nagydiploma mellett.

Megérkezett nagy választékban asztali függő lámpák a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig, ugyszintén Ebédlő, Kávés, Teás, likőrös, vizes, boros, sörös készleleket a golcsóbb szolid, szabott ár mellett. — Képzés és áruvezetés a legelőcsöbbsen!

Lukács bombái.

A képviselőház ülése.

Lukács László pénzügyminiszternek a tegnapi ülésen az ellenzékhez intézett figyelemztetése, hogy ne bolygassa a multat, mert a romok között bombákra is akadhat, amelyekkel sokakat megsebezhet, foglalta le a mai ülés nagy részét. A tanácskozás megkezdése előtt az ellenzék fogadkozott, hogy felrobbantja ezeket a bombákat és fenyegetőzött, hogy a bombák szilánkjai a pénzügyminisztert és a munkapártot fogja megsebezni. Azonban a bombák nem robbantak föl, bármennyire is gyújtogatták Szentiványi, Szmracsányi s később maga Justh Gyula is a kanócokat, sőt a robbantási kísérletezések közben megint csak a Justh-párti urak égették meg a kezüket. Lukács László kijelentette, hogy magánbeszélgetéseket nem talál a Ház elé, az pedig, hogy miképpen akarták tavaly ősszel a kibontakozást, az benne van a memorandumban.

Az ülés másik érdekessége Hieronymi Károly kereskedelemügyi miniszter bankbeszéde volt. Hieronymi bebizonyította, hogy a készfizesítés kérdésében megvédte a kormány az ország érdekeit és rámutatott azokra az előnyökre, amelyeket a törvényjavaslat hoz. A miniszter különösen Andrassy tegnapi támadásait verte vissza a munkapárt élénk tetszésnyilvánítása közben.

Részletes tudósításunk a mai ülésről itt kövekezik:

Maylaendert elparentálják.

Návay Lajos alelnök negyed 11 óra után az ülést megnyitja.

Elnök indítványozza, hogy a Ház Maylaender Mihály halála alkalmából mély fájdalomának és részvétének jegyzőkönyvben adjon kifejezést és engedje meg a Ház, hogy ravatalára koszorút helyezzen.

A bombákat reklamálják.

Napirend előtt Szentiványi Árpád szólalt fel: Tegnap a pénzügyminiszter az ellenzékét lekicsinyelte és rágalmazta. (Nagy zaj.)

— Nem igaz! Rendre!

Elnök a szónokot rendreutasítja.

Szentiványi Árpád: Amennyiben nem volt szándéka ezt tenni, úgy hajlandó a Ház színe előtt bocsánatot kérni. Adja ki a pénzügyminiszter azokat a bombákat, hadd lássuk, hol vannak és ha ezt nem tudja meg-

tenni, akkor kénytelen rágalomnak nevezni a pénzügyminiszter állítását (Ugy van!), a mely hasonlít a vén asszony fecsegéséhez. (Ugy van! Taps a baloldalon.)

A bankvita.

Következett a bankjavaslat általános tárgyalása.

Novák János: Védi a koalíciós kormányt és erősen támadja Lukács László pénzügyminiszter politikáját, amelyet károsnak tart az országra nézve. Hantos Elemér lehet jó bankigazgató, de hogy mint jövődömondó bevállna, lehetetlennek tartja. Hantos az ország gazdasági állapotát már előre kimutatta, de jóslatának bekövetkezését a közös jegybank fennállásától teszi függővé. A javaslatot az országra nézve károsnak tartja és ezért nem fogadja el.

Hieronymyi beszéde.

Hieronymyi Károly kereskedelemügyi miniszter: Felszólalásának oka az, hogy tegnap Andrassy Gyula gróf felolvasta egyik nyilatkozatát, melyet a választások alkalmából tett. A valutarendezésnek és a bankjavaslatnak az a célja, hogy a papirospénz és az ércpénz egymást kiegyenlítsse. Nekünk azért van szükségünk a készfizesítésre, hogy a nemzetközi piacon a papirospénzzel teljesített fizetéseknek meg legyen az aranyértéke. Hosszasan fejtegette az aranyértéket és a készfizesítés jelenlegi állapotát és azt mondja, hogy azért tette a választások előtt azt a nyilatkozatot, amelyet Andrassy Gyula gróf felolvastott, mert meg volt győződve, hogy csakis ezen az alapon lehet gazdasági előrehaladottságunkat biztosítani. Igaz, hogy nem kapjuk a készfizesítést, de a cél teljesen elég. A javaslatot elfogadja.

Zlinszky István: Csodálkozik azon, hogy Hieronymyi ellenzi a készfizesítés felvételét, de nálunk már bevett szokás az osztrák akarata hódolni. Kéri Justh Gyulát nyilatkozzék részletesen a Lukács-féle tárgyalásokról. A javaslatot nem fogadja el.

Lukács és Justh.

A szünet után Szmracsányi György szólalt fel. A pénzügyminiszter nyilatkozatai azt sejtették, hogy ő Justhék memorandumával semmiféle közösséget nem vállalt, csak a postás szerepére vállalkozott. A közérdek követeli, hogy Lukács László és Justh Gyula nyilatkozzanak ez ügyben. A javaslatot nem fogadja el.

Lukács László pénzügyminiszter emelkedik most szólásra. Annak előrebocsajtása után, hogy nem szokott ugratásoknak felülni, kijelenti, hogy tegnapi beszédében senkit sem akart sérteni. A bombák alatt csak azt értette, hogy a multban lehetnek még tények, amelyek nem fedik a Házban az ellenzék részéről elhangzott nyilatkozatokat. A memorandum, amelyet Justh Gyula felolvastott, a Justhék álláspontját foglalta magában. Szmracsányinak tudnia kellett és tudja is, hogy szólónak az önálló bankkal szemben mindig meg voltak a maga aggodalmi és ebből sohasem csinált titkot. A további ugratásokra nem hajlandó felelni.

Justh Gyula azt feleli, hogy Lukácscsal kétszer tárgyalt: 1909. nyarán és ősszel. Az első ízben Lukács ugyanazt az álláspontot foglalta el a gazdasági önállósággal szemben, mint most. Erre akkor azt felelte neki, hogy ha így áll a dolog, akkor további tárgyalásoknak nincs helye, mert ő a bankból nem engedhet. Ősszel újra kezdődtek a tárgyalások. Ekkor azt felelte Lukács, hogy ha az ország többsége kívánja az önálló bankot, akkor a kormány felveheti azt a programjába. Amikor szóló a király előtt arra hivatkozott, hogy Lukács az önálló bank híve, a király azt felelte, hogy Lukács igenis a közös bank mellett van. Erre én — fejezte be Justh a beszédét — nem adhattam más feleletet, minthogy ilyen körülmények között sajnálatomra nem tárgyalhatok tovább. Szentiványi Árpád kijelenti, hogy a pénzügyminiszterrel szemben tett nyilatkozatát föntartja.

Lukács László pénzügyminiszter újabb rövid felszólalásában azt válaszolja, hogy magánbeszélgetések reprodukálására nem vállalkozik. Hogy miképpen szándékoztak a bank-kérdést megoldani, az benne van a memorandumban. Egyebet nem mondhat.

Justh Gyula személyes kérdésben szólal fel. Ismétli, hogy az új kormány felvette volna programjába az önálló bankot is.

Huszonhét határozati javaslat.

A Ház ezután elhatározta, hogy a beadott huszonhét határozati javaslatot ki nyomaja.

Pozsgay Miklós reflektál Lukács beszédére, majd kijelenti, hogy a javaslatot nem fogadja el.

Ezzel az ülés délután három órakor véget ért.

amelyet illata, édessége szerint különböztet meg. Ennyire ismernek.

— Ha egy asszony olyannak mutatná magát férjével vagy szeretőjével szemben, a milyen valójában, lelki betegnek tartanak.

— A férfiak tudnak egymással szemben és másokkal szemben is becsületesek lenni, az asszonyok soha.

— Az asszonyok születésüktől, legtöbbször fogantatásuktól kezdve el vannak hibázva. — Később a nevelés, a többi asszonyok, végre a házasság csak rontanak rajtuk, amennyiben lehetséges még jobban elrontani őket.

— Vannak tisztességes asszonyok. Legalább azt hisszük, hogy vannak. Kell hinnünk, hogy vannak. Ki merne roszat gondolni az anyjáról, a nővéréről? De ki hisz egészen az anyjában vagy nővérében? Egészen, határtalanul? Ki nem érte még rajta az anyját, a nővérét hazugságon, képmutatáson?

Igy gondolkodik a nőről. És így ír. De nyomban utána komikus mentegetőzésfélést hallat. Talán elrontotta a gyomrát, azért e keserű filozófia. De másnap már újból folytatja.

— De ha egyszer a nő igazán olyannak mutatná magát, mint amilyen . . .

— Sokszor gondolkoztam ezen és nem tudom ebben a pillanatban, nem követne-e el jóvátehetetlen bünt a nemével szemben.

— Mi oly különösek vagyunk jószágból és rosszaságból, igaz és hamisságból összetéve, hogy több mint hajszálfinoman részletező képessége kellene ahhoz, a zavaros szálakat kibogozni és a kiindulási pontokat megtalálni.

— A férfiak nem alkalmasak erre a munkára.

És így folytatja oldalakon keresztül éle-

sen, irgalmatlanul, valósággal beretvaéles késsel metszve fel a nők gondolkodásának legtitikosabb, eddig elrejtve maradt redőit. Vajjon csoda-e, ha felszisszennek az asszonyok, a mikor azt írják, róluk, hogy képtelenek igazmondásra. Képtelenek az igazat megírni még akkor is, ha naplót, önéletrajzot írnak. De ne is írjanak az asszonyok igazat, mert ha akadna negyvenéves asszony, aki leírná lelkiéletét olyannak, amilyen, nem volna kiadó, aki rá merné nyomtatni a munkára a nevét.

Rettenetes kemény, szuró, vágó szavak, amelyekről tudja, hogy egy szóra nem hiszi el neki az olvasó. Tehát bizonyít. Bizonyít egy leánnyal, akit a zülléstől mentett meg, egy nőt. Főlemelte magához. Elhatározta, hogy feleségül veszi. A leány hálálatos volt, mint egy kutya és szegénylős, mint egy zárda szűz. De egy szép napon eltűnt. Levelet hagyott hátra, amelyben megírta, hogy azért szökik meg, mert untatja őt a megmentő. És a férfi az idő alatt, amíg együtt élt a megmentett nővel, egy pillanatra sem vette észre annak lelkiállapotát, egyetlen redőjébe sem tudott belepillantani annak a nőnek, aki neki mindenét köszönhet. Ennyire kiismerhetetlen az asszony. De tovább megy. Leleplezi a nőt, leleplezi önmagát, hogy még saját magával szemben sincs bizalma.

— Itt ülök és írok, magamnak írok és tudom, hogy ezeket a sorokat soha senki sem fogja elolvasni, még sem merek teljesen igazat írni. Tehát önmagammal szemben sincs bizalmam.

De azért mégis ír valamit. Valamit, aminek az igazságát magának is csak nehezen meri bevallani. Elhagyta az urát, mert husz év házasság után belátja, hogy nem terem-

tődött a házasságra. A magányban, ahova elvonul, levelet kap elhagyott urától és ez a levél kelti benne azokat az érzelmeket, amelyeket remegve ír le:

— Karácsony este . . .

— Ma ünnep van a vén piacon. Richárd levele a szívem mélyéig meghatott, valami úgy vágyódik én bennem az ő őszintesége után . . .

— Mire való ez a sok hazugság? A testem ölelésre vágyik.

— Durva ez? Annyira megszeépitettek vagyunk mi asszonyok, hogy szegény ilyesmit bevallani? Igen, én nélkülözöm Richárdot. Nem a férfit, nem a barátot, hanem a szeretőt, az egyetlen: a gyönyör fáradtságát.

Majd pár sorral alább odadobja azt a mondatot, amely miatt a legtöbb ostorcsapásban volt része munkájának és amely valóban a legigaztalanabb is abban a jellemzésáradatban, melyet szinte idegzsibbasztó folytonossággal ad az asszonyról, végig az egész munkán. Egyik erős bírálat a másik után, egyik heves kifakadásra a másik, még csak gondolkodni sem enged az egyik mondat mélységes értelmén, már itt a másik, a még mélyebb. De ez a legerősebb, amely ellen tiltakozik minden érzélem. Talán csak azzal a szenvedélyesen felhevült állapottal magyarázható, amelylyel a hősnő a fenti vallomást is papírra vetette. De igaznak el nem fogadható:

— Ha az asszonyok megfiatalodhatnának a gyermekeik szívéből írott vértől, titokban nagyon sok gyilkosságot követnének el . . .

Nem! Ilyen asszony nincs vagy legalább is nem ilyen az „asszony“. Sem a negyvenéves, sem a máskorú. Mert az anya minden

A hajdumegyei népszámlálás.

Ötszázaléknyi szaporodás.

Hajdúvármegye községeiben és rendezett tanácsu városaiban a múlt hó közepén szintén befejezték a népszámlálás munkáját s már az adatok feldolgozásával is elkészültek. A legtöbb helyről már beküldték a községek jegyzői és városok polgármesterei jelentéseiket, a melyekből azt látjuk, hogy Hajdúvármegye lakossága nagyon csekély mértékben szaporodott. Egészen pontosan még nem állanak rendelkezésünkre az adatok, de úgy látszik, hogy a tíz év alatti szaporodás nem tehető többre öt százaléknál.

Hajduböszörmény rendezett tanácsu városban volt aránylag a legnagyobb népesség-szaporodás az utolsó decenumban. Összesen 28,570 embert számláltak össze, mintegy 4000-el többet, mint 1900-ban, az emelkedés arányszáma 14 százalék.

Hajdunánds rendezett tanácsu város lakosainak számát 16,748-ban állapították meg; az emelkedés 1042.

Hadház községben 9803 ember lakik; a szaporodás 528.

Földes községben 5703 lakost irtak össze; a szaporodás körülbelül 500 főre tehető.

Felsőjózsa községnek 2257 lakója van; a szaporodás mindössze 26. Ez a község mutatja a legkisebb emelkedést, mert a kivándorlás innen volt a legnagyobb a legutolsó tíz év folyamán.

Alsójózsa község lakosainak száma 1295; a hajdumegyei községek közül itt volt a legnagyobb a szaporodás: 236 főnyi, ami 18 százaléknak felel meg.

Téglás községben összesen 2520 lakost számláltak össze; a szaporodás 150 ember.

Mivel még néhány község nem küldte be a népszámlálás eredményét, az alispáni hivatal nem készíthette el a teljes kimutatást arról, hogy Hajdúvármegye lakosainak most mennyi a száma.

korban erősebb, mint az asszony. Az egyes elvetemült kivételek csak erősítik ezt a meg nem ingatható szabályt. Itt már a szenvedély elhatalmasodott a hősnőn és nagyon eltért az igazságtól. Szeretné Richárdot, akit elhagyott, szereti Järgent, aki miatt urát elhagyta, a ki nek szívesen lenne a szeretője, de a felesége soha. És ez az erős szerelmi láz betölti minden gondolatát. Érti, hogy ő nem szeretetre méltó többé, ellenben szeretnie kell, jobban, mint bár valaha. És ez a magyarázata annak a kijelentésnek. A kielégítetlen szerelmi örület, amelynek eként ad kifejezést:

— Nem ismerem pokolibb gyötrelmet, mint szeretni egy férfit, viszonzszeretetténi általa, minden lenni számára, akarni őt megtartani és nem nyujthatni neki semmit, mert a testnek nincs mit adnia többé.

Azután elmegy a szobaleánya. Ott hagyja őt, mert unatkozik, mert a vére nyugtalanokodik, mert „vagyakozik az utcán, amire az asszonynak szüksége van”. Ez az esemény őt is felrázza. Magához hivatja Järgent. A szeretője akar lenni. A férfi jött a reggeli vonattal és eltávozott az estivel. „Szeretett és most már nem szeret. Ennyi az egész.” De ő vágyik már a férfi után, megunt a remete-életet. Ir a férjének, hogy jöjjön érte, de az már nem jöhet. Nőül készül venni egy fiatal leányt. Ez a tragikum. Most már menekül ki a nagyvilágba. De még itt sem mulaszthatja el, hogy befejezésül újabb kellemetlenséget ne vágjon az asszonyok, egyuttal a férfiak fejéhez:

Végre is nem te vagy az első és utolsó azok közül, akiknek egy csomó asszonya sé táj a világban . . . Elég tágas a világ, elférek benne . . .

Merényi József.

A trónörökösne és az udvari bálok.

(Bécsi levél.)

Előkelő bécsi forrásból kapjuk az alábbi érdekes levelet:

Ezelőtt körülbelül három héttel, január tizenhetedikén udvari bál volt a Hofburg fényes termeiben, ahol a királyi család tagjai, a diplomácia és a notabilitások a betegségéből szerencsésen felépült ősz uralkodót meleg szeretettel és hódolattal üdvözölték. Az a fényes közönség, amely ott a sima parketten egybegyűlt, tudta ugyanis, amit a profanum vulgus nem tudhatott: hogy a király betegsége nem volt oly könnyű természetű, mint azt az újságok számára szerkesztett jelentések feltüntették s így az udvari bál egyuttal örömmünnp is volt; a család, a kettős monarchia és Európa ünnepe, egy elmúlt veszedelmért.

Annál feltünőbb volt tehát, hogy az udvari bálról hiányzott Ferenc Ferdinánd főherceg trónörökös és Chotek Hohenberg Zsófia hercegnő, trónörökösne. Nem mintha Ferenc Ferdinánd és fenséges neje arról volnának nevezetesek, hogy imádják az udvari bálók rideg ragyogását és kimért mosolyait, mert hiszen ők ketten rendszerint a spléndid isolation álláspontjára helyezkedtek ezekkel a gyakran kínálkozó ünnepi alkalmakkal szemben s a gyermekszoba intim boldogságát, ha nem kellett, nem áldozták föl soha az etiketeknek. De távollétük most feltűnt mégis, egyrészt a már érintett okból, másrészt azért, mert Ferenc Ferdinánd az utóbbi időben azzá a láncszemmé vált, úgy közjogi helyzeténél, mint személyi kvalitásánál fogva, amely láncszem az érintkezést a fenséges család és a fenséges caládfő között reprezentative közvetíti.

Az udvari bál tehát Ferenc Ferdinánd és Hohenberg Zsófia nélkül zajlott le s a jelenlevők ezt a hiányosságot észrevették. Anynyira, hogy az udvari bálról szóló referádák ezuttal nemcsak a megjelent, hanem a hiányzó előkelőségek neveit is feltüntették, sőt egyik-másik kommentálta is. A legfeltünőbb volt ezek között egy prágai és egy bécsi lapnak az a magyarázata, hogy a trónörökös azért nem ment el az udvari bálra, mert nem akarta feleségét kitenni bizonyos kellemetlenségeknek, amelyek a szertartási rend és a házi törvények merev rendelkezéseiből folyólag érték volna. Ezt a verziót aztán szétröpi-tette az egész világba s a közvélemény csakhamar arról beszélt, hogy a prágai és bécsi lap közleményét sugalmazták.

Konstatálnunk kell, hogy a verzió ebben a formájában nem egészen áll meg. „Sugalmazás alatt tudniillik itt nem lehetne mást érteni, mint azt, hogy a trónörökösnek és nejeének az udvari bálról való elmaradását indokoló magyarázat a Belvedereből került a lapokba. Ez nem áll. Anynyira nem, hogy mikor Ferenc Ferdinánd a széltében keringő hírről értesült (amint mindenről értesül), meg volt lepette. Kellemetlenül volt meglepetve.

Nem a hír tartalma miatt, hanem mert Ferenc Ferdinánd beigazoltan nem az az ember, aki családí ügyeit a nyilvánosság elé viszi, vagy előtte intézi. Nagyobb problémákat oldott már meg a trónörökös, súlyosabb összeütközéseit a rideg, holt formaságoknak az élő, acélos energiával anélkül, hogy arról az egész világon csak őt embernek is tudomása lett volna. És ha volt ezuttal olyan akadály, amelyet el kellett, vagy el fog kelleni, hogy távolítson a trónörökös a trónörökösne, illetve a feleség társadalmi érvényesülése elől, úgy ez az akadály is el fog hárulni, mint elhárult annyi más, hasonló, amelyekről csak kevesen sejtik s még kevesebben tudják, hogy egyáltalán lett volna. — Pedig voltak.

— De — ismételiük — nem a nyilvánosság számára. Mert hiszen ezek az akadályok akár mesterségesek, akár elavult szabványokból eredők, maguk sem nyilvánosak. Az udvari intrika titkos a „Theatrum ceremoniale historico-palaticum” rendje, valamint a Habsburg-házon belül irányadó „Ius privatum principium” is, amelyet V. Ferdinánd

összeiratott, I. Ferencz József megerősített, de azt, hogy II. Ferdinánd mit fog csinálni, azt bizony senki, de senki ez időszerint nem tudhatja.

Mi sem. Nem is vindikáljuk magunknak a távolbalátás ily merész fokát, de tudjuk azt, hogy azok a körök, melyek a jövőben irányadók lesznek, ezen a rezervált területen, nem tartják sacrilegiumnak, ha a mohos bolthajtások fojtott levegőjét némi korszerű szellő frissíti fel. És ez a szellő — amely ha kell, elég erős lesz ahhoz is, hogy seperjen — egyszersmindkorra utját vágja majd az efféle verzióknak, amelyek szerint a kettős monarchia trónjának örököse azért nem ment el az udvari bálra, mert hitvesét nem vezethette volna be magával, maga mellett, abba a terembe, a melyen Európa szeme függött.

Emlékezet és tájékoztatás okáért kellett itt ezeket a dolgokat elmondanunk, annak hangsúlyozása mellett, hogy a bécsi és prágai lap cikke nem volt „sugalmazott”. De éppen, mert senki sem sugalmazta s mégis megjelent abban a formában, amelyben mindenki olvasta, világos bizonyítéka volt annak, hogy nem sugalmazták ugyan, de diktálták. Diktálta az a közvélemény, amelyet nem az etikett és nem a Hausordnung, hanem a huszadik század tisztult felfogása és az igazság érzete forrasztott össze Ferenc Ferdinánd trónörökösrel és Hohenberg Zsófiával abban a frenetikusán szép küzdelemben, amelyet egymásért és azért a jövőért folytatnak, amely jövőnek — ha jól sejtjük — éppen Magyarország a magva, középontja s talán színtere is!

Emberölés játékból.

A hajdudorogi gyógymód.

Két fiatal, toprongyos hajdudorogi béréslegény halált okozott súlyos testi sértés vétségével vádoltan állottak a debreceni kir. törvényszék esküdtbirósága előtt. Igazi tanyai fickók, akikről leri, hogy az ökrök közt nevelkedtek föl, soha városban még nem voltak és most bambán néznek maguk elé, várják, hogy mi lesz a büntetésük azért a cselekményért, amelyet elkövettek. Tunyán, közömbösen ülnek a vádoltak padján Kovács Antal 19 éves és Tóth György 24 éves legények, ők nem tartják azt bűnnek, hogy írtéfálkozás közben Papp György komájukat egy doronggal feibeverték s mikor összeesett, össze is rugdosták a tetejébe. Aztán ha megbüntetik őket, az sem olyan nagy baj, a börtönben sincs olyan rossz élet az övékéhez képest s ha kiszabadulnak, még dicsőségszamba is megy, hogy virtuskodásból embert öltek.

Az eset a múlt év május közepén történt. Egy este a Gyulás nevű legelőn hancuroztak egymással Tóth és Kovács, birkóztak is közben, de amikor részeg állapotban közéjük került Pap György, akkor azt heccelték és földhöz csapták. Majd Kovács Antal egy nagy husággal feibeverte, amely kedveskedés koponyacsontrepedést okozott. Tóth György a nagy nehezen föltápázkodót elbukttatta és megrugdosta. Aztán ott hagyták a mezőn amugy véresen.

A súlyosan sebesült legénnyel senki se törődött. Egy napig ott feküdt a földön, míg rá nem akadtak, aztán pedig a javasasszonyok marhatrágyával gyógyították a szerencsétlen fejesebét. Orvost csak akkor hívtak, amikor a sikeres gyógymód következtében az utolsókat rugdalta. Meg is halt szegény.

A debreceni esküdtek hosszadalmas és körülményes tárgyalás után mindkét vádlottat bűnösnek mondták ki, mire a törvényt alkalmazó bíróság Kovács Antalt egy évi és három havi, Tóth Györgyöt pedig nyolc hónapi börtönre ítélte. Csak az utóbbi elítelt felebbezett.

Irodalom.

Aurora. A modern művészi és irodalmi törekvéseknek új lapja indult meg Aurora címen Cserna Andor szerkesztésében. A havonként megjelenő folyóirat, mely arányos

felosztásban egyenlő nagy teret szentel hátsábjain nívós essaykben és objektív kritikákban az irodalom, művészet, színház és zene nagy birodalmának, most megjelent első száma a modern magyar írók színe-javát szolgáltatta meg és változatos tartalmánál, hangjának előkelő színvonalánál fogva méltán tarthat igényt a közönség érdeklődésére. Az első szám tartalma a következő: Az új magyar regény (Miklós Jenő). Zenei kérdések (Kern Aurél). Művészet és kultúra (Böloni György). Késő (Balázs Béla novellája). Sárarany. Móríc Zsigmond regénye. (Lengyel Menyhért.) A vad pap (Verhaeren versének fordítása Kosztolányi Dezsőtől). Újságírás és irodalom (Fóti Lajos). Leányok beszélgetnek (Fodor Gyula.) Csoda (Szilágyi Géza költeménye). Nipponizmus (Relle Pál). Rippl Rónai József (Rózsa Miklós). Homonnai Albert (Sebestyén József). A főlapot terjedelmes Szemle-rovát egészíti ki, melybe kiváló írók irtak kritikákat az elmúlt hónap jelentősebb irodalmi és művészeti eseményeiről. A folyóirat művészi címlapját Mihály Lili rajzolta. Az Aurora előfizetési ára egész évre hét korona. Egyes számának ára 60 fillér. Mutatványszámot a kiadóhivataltól (Budapest, V., Visegrádi-utca 3.) lehet kérni.

A pestis közelit.

Nagy rémület Oroszországban.

Keletáziából egyre iszonyubb és elremitőbb hírek jönnek a pestisről. Európát fenyegeti már a veszedelem, mert a kínaiak örületes félelmükben nem törődnek semmivel és a holttesteket beledobálják a folyókba, a melyek a tavaszi olvadáskor behurcolják a járvány csiráit Szibériába. Amikor a pestis Szibériában van, már majdnem Európa földjére lépett, mert bizonyos, hogy Szibériából hamarosan átkerül Oroszország európai területére is.

Legújabb távirataink már arról számolnak be, hogy az oroszországi Asztrahánban már négy halálos eset fordult elő, ami pedig — ismerve az oroszországi rettenetes közigazgatási és közegészségügyi állapotokat — azt jelenti, hogy rövidesen talán a cár egész birodalmát, sőt talán egész Európát megfertőtleníti ez a borzalmas döghalál. Az összes európai államok már jóelőrem egészik a legmesszebbmenő óvintézkedéseket és az sincs kizárva, hogy rövidesen teljesen elszigetelik maguktól Oroszországot.

A pestis terjedéséről a következő távirataink érkeztek:

Bukarest, február 10. A konstantinápolyi román követséghez érkezett távirati jelentés szerint a *pestis Mandsuriából már átterjedt az európai Oroszországba.* Néhány nappal ezelőtt Asztrahánban *négy halálos pestis-eset* fordult elő. Ez a hír Bukarestben nagy nyugtalanságot keltett.

Páris, február 10. Az orosz kormány Doyen tanárhoz fordult, hogy küldjön pestiszérumából, a Mysotisine-ből nagyobb mennyiséget. Egy párisi lap megkérdezte a híresebb francia professzorokat, vajjon *fenyegeti pestis Európát?* A legtöbb tanár véleménye szerint a pestis tényleg erősen terjed nyugat felé. Ezzel szemben Jersin úgy nyilatkozott, *hogy Európát nem fenyegeti veszedelem.* Az utasok, akik a járványt megkapják, elpusztulnak, mielőtt a járvány környékéről kiérhetnének. Épp így nem kell tartani attól, hogy a patkányok behurcolhatnák a pestist Európába.

Pétervár, február 10. A cár elrendelte az irkutzki, charbini és wladimostoki Vöröskezeszt mozgósítását, ami csak háboruban szokott megtörténni.

Csangan, február 10. Tegnap 800 pestises halottat égettek el Csanganban. Az egész vá-

ros meg van fertőzve, a sirások is pestisbe estek. Naponként átlag 140 ember betegszik meg és pusztul el.

Karbin, február 10. Az utak és falvak tele vannak pestises betegekkel. A halottak temetetlenül hevernek az utcákon úgy, ahogy összeestek. Egész Kinában óriási a pánik és a kétségbeesés.

Szent-Pétervár, február 10. Az orosz kormány megtiltotta, hogy az orosz birodalomból Kinából bármit is hozzanak és a két állam közötti érintkezés megszüntetése céljából a határon 23 ezred katonaságot összpontosított.

Színház és művészet.

A színház műsora:

Szombat: Romeo és Julia, dráma. (B bérlet.)

„TATÁRJÁRÁS” A SZÍNHÁZBAN.

A debreceni színház mai nivójáról véleményyt mondani ugyan bátorságot feltételez, mert a cikkíró könnyen kiteszi magát annak az élvezetes helyzetnek, hogy az igazgató ur megbízásából typográfiai fufanggal kiplakattirozzák, — mindazonáltal számolok minden eshetőséggel és arról, ami ma már nem létezik a debreceni színházban: a nivótól akarok egy pár szót szólni.

A debreceni közönségnek olyan leki-csinylése, semmibe vévése még soha nem volt tapasztalható, mint azt most látjuk. — Hónapokon keresztül nincsenek szerepkörök betöltve. Egy-egy megbetegedés vagy lehelenné teszi az előadásokat, vagy olyan előadásokra ad alkalmat, amelyek a közönség arcába kergetik a vért. A hallgatóság azt sem tudja néha: nevéssen, boszankodjék, vagy otthagyja-e a színházat és ha botrányosan rossz előadások valósággal elkeserítik a közönséget, nincs senkinek semmi esz-köze, amivel ezen az állapoton radikálisan segíteni lehetne.

Az utóbbi hetek mizerábilis színházi eseményeit a „Tatárjárás” február hó 9-iki előadása koronázta meg. Ennek a debreceni közönségnek a tehetetlenségét és birkatürelmét semmi sem jellemzi jobban, minthogy nem akadt színházlátogató, aki a látcsövét odavágta volna a színpadra, mikor a kifejezetten primadonna-szerepet egy különben tehetséges fiatal színészzsel ütteti agyon az igazgató, amikor egy eddig minden tekintetben kifogástalanul betöltött énekes szerepet, — a bárónő szerepét — a debreceni színpadhoz nem méltó szereposztással tesz tönkre s amikor a karok botrányos ingadozásával, Torma Zsiga fület és zenei érzéket agyonkinzó hamis intonálásával valósággal mucsai előadás keretében mutatott be egy világszerte nagyszerű operettet.

Ez az előadás a pusztulásnak, művészi kietlenségnek és sivárságnak netovábbját nyújtotta s megdöbbenve kérdezi mindenki, mi lesz a debreceni színházról felemelt helyárok mellett? Hol vannak a felügyelő hatóságok, közegek? Akarnak-e rendet teremteni nem a pótszékek szabályellenes árusításáért, nem a vasárnap délutáni előadások rendes helyáraiért, hanem azért a szerződés-szegésért, a művészet azon arculcsapásáért, amelyet Zilahy Gyula estéről-estére színházi botrányaival elkövet.

Incidentáliter nem akarok a Zilahy Gyula mulasztásainak minden részletével foglalkozni, a nagyközönségnek szüksége nincser. reá, hanem fentartom magamnak a jogot, hogy ott, ahol e szomorú helyzettel számolni s azon segíteni kötelesek, feltárjam a Debrecenhez semmiképpen nem illő, a színházi élet csődjére vezető visszaéléseket és mulasztásokat, de egyet leszögezek itt. Nem a tagok, nem a társulat a hibás, ők mindannyian oda állanak, ahova őket állítják (például egy színpadi sikerekre egyáltalán alkalmatlan karhölgy állandóan a színpad elején rontja a közönség szépérzékét), ők nem tehetnek arról, hogy a rendező be-kényszeríti őket szerződésük ellenére, képességük és szerepkörükhöz meg nem felelő

szerepekbe — ők mindig viselik ezzel a legnagyobb kockázatot, azt, hogy a közönség rokonszenvét elvesztik. Felelősséggel egyedül Zilahy tartozik és vele kell megértetni, hogy a kísérletezések utolsó perce elérkezett.

Debrecen, 1911. február hó 10-én.

Dr. Freund Jenő.

Jászai Olga bemutatkozója. A városi színházban a bérlőktől eltekintve, majdnem üres ház előtt, kopott kiállításal ismételtelen színrehozták Sardou agyoncsépett Fedoráját, melyet tisztán csak azért kellett végig-ásitanunk, hogy megismerkedhessünk a színház új drámai hősnőjével, Jászai Olivával. A címszerepet kreáló művésznőt tapsal fogadta a közönség, amely általában igen nagy szimpátiával fogadta mindvégig a sikerült debüt. Jászai meleg érzésektől áthatott hangja, tisztán csengő orgánuma és precíz szövegkiejtése teljes meglepődést keltett, a szeretője haláláért bosszút lihegő szláv asszonyt azonban nem juttatta kellőképp érvényre. A drámai kiörésekben már ismét megtalálta önmagát és mint szerelmes asszony, közvetlen, őszinte sikert aratott. Elegáns toalettjeit feltűnést keltettek, megjelenése nagyon kedves. Csak az a kár, hogy nem modernebb darabot tűztek ki bemutatkozója alkalmára. A többi szereplő közül Thury Elemért és Huzella Irént kell kiemelnünk, mint akik alakításukkal tökéleteset adtak. (—ély.)

Vasárnapi előadások. Vasárnap délután 3 órakor mérsékelt helyákkal a Tatárjárás daljáték kerül színre, este pedig Alpár Irén felléptével Szigligeti népszínművét, a Cigányt adják a címszerepben Borbély Sándorral.

Komlósi Emma fellépte. A jövő héten három estén Komlósi Emma, a volt Népszínház elsőrendű szubrettje vendégszerepel nálunk három legjobb szerepében. A kiváló művésznő, akit könnyű hűlés akadályozott meg eddig eljöveteleiben, csütörtökre, péntekre és szombatra ígerte eljöveteletét.

A Kormánybiztos premierje. Hétfőn lesz a bemutatója Guthi Soma kacagató bohózatának. Guthi Soma, aki már sok jókedvű estétélte örvendeztette meg a színházi közönséget, ezzel a legújabb darabjával ismét megnyitja jóízű humorának zsilipjeit és rendre felvonultatja az ő groteszk figuráit. A címszerepet Horváth adja, aki egy kuplét énekel ezzel a refrénnel: „Bölcsen berendezett társadalom”, mely egyik slágere a darabnak.

Az efezusi özvegy. A bécsi Kleine Bühne mostanában egy groteszk egyfelvonásosban gyönyörködteti a publikumát. A címe: Die Wette von Ephesus, a tárgya pedig, hogy egy sirató özvegyet előbb a férje sirja me llett, majd a kriptában vigasztalja egy katona. Drámaivá akkor lesz a helyzet, amikor a hadifunak őrt kell állnia egy akasztott ember holttesténél. A katona hősiezen ölelgeti a nőt, közben pedig valaki észrevétel nélkül lelopja a halottat a horogról. Szerilem után a baka észreveszi a hiányt, szörnyen az inába száll a bátorsága. Istenem — mondja — honnan keritsek én most egy akasztott embert? Az efezusi özvegy azonban nem habozik, hanem a kriptához hívja a katonát, innen kiemelik a férjet és felkötik a horogra. Ehhez a hátat borzongató izléstelenséghez amelyet minden valószínűség szerint Wedekind gyönyörű kis szatirájának, az Örökségnek nyomán gondolt ki valamelyik modern író, már volt szerencsénk. A Nyugatban Vámos Árpád névalírással jelent meg. Most a bécsiek Berstl Gyula neve alatt vették be. Irodalmi körökben most nagy vita tárgyat képezi, vajjon a két név egy szerzőt jelent-e, vagy pedig hogy vajjon az egyik szerző — és ezuttal a magyar van előnyben — átszanszította-e a másiktól? De lehet egy harmadik eset is, az, hogy mind a ketten egy közös forrásból merettek. Ebben az esetben az eltévelyedésük még meg is bocsátható. De csak az irodalmi eltévelyedésük, mert az ügy jogi része, az már a tulajdonképpeni szerző dolga, aki bizonyára nem fogja tűnni, hogy az efezusi özvegygyel kivüle mások is szórakozzanak.

A nánási Klapka-trombitás.

Egy 48-as honvéd halála.

Egyre tűnnek, fogyatkoznak a magyar szabadságharcnak életben maradt dicső hősei, akik megrokkant aggastyánokként élnek már közöttünk s akiknek önfeláldozó hősiességét a békében is nehéz létért való küzdelmet folytató ifjabb nemzedék csak elképzelni tudja, csak a mesékből és történeti könyvekből ismeri. Az emberek rut feledése és hálátlansága okozza, hogy életükben nem tekintjük félisteneknek a régmúlt nagy idők csodás lelkű hőseit, akiket csak akkor veszünk elő a hétköznapi szűrésének homályából, ha frázisoktól puffogó nemzeti ünnepeket ülünk, vagy ha temetjük őket.

Szomorú alkalom az, amely kötelességünké teszi, hogy megemlékezzünk Klapka György tábornok rettenthetetlen huszárjainak lelkes trombitásáról. Ott haladt mindég a sereg élén Nyakó Sándor és egész szívét, minden érzését beleöntötte trombitájának hangjaiba, amelyek harsogva, lázítva és félelmet nem ismerve, csengtek, ha csatára kellett szólítani a sereget, bánatosan bugott, ha az elhullott hősokeket temették és megnyugatóan zengett, ha a kimerült hősokeket pihenőre szólította.

Elmultak a daliás idők, porlepte az imádkozott trombitát, melyet álmában is mindég magánál hordott a hős huszár. A körülrajongott vezér, Klapka tábornok külföldre menekült, Nyakó Sándornak is bujdosnia kellett, hogy áldozatául ne essék az önkény hatalomnak. Mikor azután jobb idők derültek föl a hazára, ő is letelepedett szülőfalujában, Hajdunánáson, ahol polgártársai szeretete és tisztelete közepett hosszú kort ért el nyugodalmas öregségben. A márciusi ünnepségeken évről-évre megfújta régi trombitáját az agg honvédhuszár, akit Rákosi Viktor, a kerület képviselője is mindenkor felkeresett és több értékes novellájának hőségé is tette.

A 84 éves korában pár nappal ezelőtt jobblétre szenderült agg harcos temetésén megjelent az egész falu népe és fiatalok, vének könnyezve állták körül a legendás idők halottját befogadó sirt.

Rablótámadás a pesti városházán.

Merénylet egy hivatalnok ellen.

Budapesti tudósítónk táviratozza, hogy a központi városházán, az egyik átjáró udvaron rablótámadás történt az este. Ugy fél tíz óra tájban a negyedik számú udvaron, gondolataiban elmélyedev haladt át Olaszi Hital István 42 éves városi hivatalnok. Amint a járdán haladt, egyszerre csak hirtelen eléje ugrott egy hatalmas termetű fiatal ember s egy vastag bottal gyomron ütötte.

Az ütés rendkívül erős volt, úgy hogy a megtámadott hivatalnok iszonyu fájdalmak között szóhoz sem tudott jutni. A rabló pedig ezalatt torkon ragadta:

— *Egy szót se, ha kedves az életed!* — kiáltotta rá s azután letépte a nyakkendőjét, amelyben egy négy-öt koronát érő, hatalmas utánzótt briliánskö csillogott. A rabló ezután — akit valószínűleg az eredetinek hitt nagy briliáns szédített meg — szaladva távozott a megtámadott ember mellől s a Károly-körtől kapun át eltűnt.

Jó pár percbe került, amíg Olaszi Hital István magához tért s felocsudott az ütés okozta kábultságból. Körülnézett, de már akkor egy lélek sem volt az udvaron. Segítségért kiabált, mire többen szaladtak hozzá, a kiknek elmondta veszedelmes kalandját.

A segítségül hívott emberek felkutatták az udvarnak minden zugát, de nem találtak ott senkit; a rabló a nyakkendővel és a tüvel elmenekült. A megtámadott hivatalnok végre is elment rendőrt keresni s a Károly-körtől talált egyet, akinek elmondta a rablóhistoriát.

A rendőr a támadásról jelentést tett a főkapitányságnak s most keresik a rablót, aki valószínűleg megpróbálja zálogházban értékesíteni a hamis briliánskövet.

HIREK.

A SIKOS GYALOGJÁRÓK.

Utkaparó helyett rendelet.

A napról-napra előforduló balesetek, látörések, ficamodások végre felkeltették utólagosan a rendőrség figyelmét is. Az utcára kimeni kész életveszedelem, mert a háztulajdonosok oly indolensek, amikor a közönségnek a nyakáról és bőréről van szó, hogy sajnálják azt a pár hatost, amibe a házuk előtti járdarészekre a ráesett hóval való letakarítása kerülne. Inkább megvárják, amíg ráfagy a hó a járdára s akkor hamut szórnak — nem a fejükre, hanem gyengén, szórványosan a sikos fagyra. Az is nagyon érdekes jelenség, hogy a középületek előtt sem tartották szükségesnek a járdákat letakarítani. Tehát a közhatalóságok sem tartják be Debreczen városának vonatkozó szabályrendeletét.

A rendőrség emberei már napok óta sora járják az egyes háztulajdonosokat és figyelmeztetik őket kötelességeikre. Persze, csak úgy szép szóra még füle botját sem mozgatja meg egyik sem, tisztelet a nagyon kis számu kivételnek. Talán ha házbéremelésről volna szó, akkor fürgébben mozognának a szegény lakóiktól ma is rettenetes házbéremelést kisérlő háziurak, akik aztán fittyet hányanak lakóik és a közönség érdekeire.

Épp azért nem elég a főkapitánynak ma kiadott rendelete, melyben súlyos büntetéssel fenyegeti meg a háztulajdonosokat, ha nem gondoskodnak a járdák tisztán tartásáról, hanem az ijesztgetés helyett tessék a legszigorubban megbüntetni mindazokat, akik nem tartják be a városi szabályrendeletet. Ennek talán több fogantatja lesz, mint az írott malasztanak.

— **Vasárnapi istentiszteletek.** A debreceni református templomokban vasárnap, február 12-én a következő lelkészek fognak prédikálni: a Nagytemplomban Gáborjani Szabó Gábor s. lelkész, a Kistemplomban 9 órakor Bethlendy Endre s. lelkész, 11 órakor Uray Sándor lelkész, a Kossuth-utcai templomban Tariska Béla s. lelkész, az ispotályi templomban Könyves-Tóth Kálmán lelkész, a csapókeri imaházban Kovács János lelkész, a homokkeri imaházban Bereczky József szénior.

— **Kilakoltatás a Stenczinger-házból.** Valami halvány reménység biztat megint bennünket, hogy mégis csak megdől a városi közgyűlésnek az a határozata, melylyel hosszú időre meg akarta hosszabbítani a Piac-utcai patkányvár életét. Révi Nándor dr. debreczeni ügyvéd, a városi törvényhatósági bizottság tagja, ma feljelentést adott be a rendőrkapitányi hivatalhoz, hogy a Stenczinger-ház életveszélyes és így benne való lakást a rendőrség nem tűrheti tovább. Révi Nándor dr. műszaki és orvos-rendőri szermet elrendelését sürgeti a beadványban s azt kéri, hogy a szemle megajtése alapján a főkapitányság sürgősen rendelje el a Stenczinger-házból való kilakoltatást.

— **Hajdúvármegye januárban.** Hajdúvármegye közigazgatási bizottsága e hó 13-án, hétfőn délelőtt 9 órakor tartja rendes havi ülését, amelyen az egyes szakelődök beszámolnak a vármegye közigazgatásának január havi menetéről.

— **Maylaender képviselő halálához.** Budapesti tudósítónk táviratozza: Az elhunyt fiúmei képviselőnek, Maylaender Mihálynak rokonai és pedig bátyja, Maylaender Albin s unokaöccse, Grossich Buggero dr. a

tegnapi esti vonattal Budapestre utaztak a képviselő tetemeinek Fiuméba való szállítása céljából. A temetés szombaton délután lesz. A holttestet minden ceremonia nélkül szállítják el. A szertartások Fiumében lesznek. Wickenburg grófné, a kormányzó felesége tegnap részvétlátogatást tett Maylaender özvegyénél.

— **Véres párbajok a fővárosban.** Budapesti tudósítónk táviratozza: Surányi József és Pályi Ede lapszerkesztők egy hírlapi polémiából kifolyólag ma déli 12 órakor a Rákosi-vivóteremben kardpárbajt vívtak. Pályinak a segédei Sándor Mihály és Portelek László dr., Surányi szekundánsai Szülő Géza és Farkasházy Zsigmond voltak. A felek kétszer csaptak össze. A második összecsapásnál Surányi a homlokán hét centiméter hosszú sebet kapott, melyet öt öltéssel kellett bevarrni. A sebesülés folytán a segédek beszüntették a párbajt. A felek nem békültek ki.

Szabó Antal festőművész ma délután súlyos feltételek mellett kardpárbajt vívott Németh József bankhivatalnokkal. A párbajban a festőművész jobb karján csontig hatoló olyan súlyos sebet kapott, hogy állapotát veszélyesnek mondják az orvosok.

— **A városi közkórház bajai.** Ismeretes, milyen anyagi bajokkal küzd Debreczen városi közkórháza, mert a szűk keretek között mozgó költségvetés alapján nem tudja fedezni a nagy kiadásokat. A kórház vezetősége minden eszközt igyekszik megragadni a kiadások redukálására, de nem sikerül fűrtartani az egyensúlyt. Legutóbb azzal a kérelemmel fordult a városi tanácshoz, hasson oda, hogy a szesz adómentesen kapja meg az államtól. A tanács megkereste ebben az irányban a debreceni kir. pénzügyigazgatóságot, ez azonban azt válaszolta, hogy nincs módjában a kérelem teljesítése.

— **Miksa császár papja meghalt.** Berlinből táviratozzák: Valero katolikus plébános mise közben az oltár előtt szívzélhüdeéstől hirtelen meghalt. Ez az öreg plébános volt az, aki Miksa mexikói császárt a vesztőhelyre kísérte és meggyóntatta.

— **A debreceni Patronázs-Egyesület segegye.** Az igazságügyminiszter egyesületünknek a múlt 1910. évről utólag 500 korona államszegélyt utalványozott ki, amely összeget a rendes eljárás útján már föl is vették és az Egyesület vagyonaként takarékpénztárilag kezeljük. Debrecen, 1911. febr. 11. Csiky Lajos, patronázs-egyesületi titkár.

— **Eltűnt egy ügyvéd és a felesége.** Budapesti tudósítónk táviratozza: Kramer Ede, akinek a Papnövelde-utca 8. számú házában van a penziója, ma bejelentette a rendőrségen, hogy a nála november 29-ike óta lakó Kálmán Imre dr. 36 éves ügyvéd és annak felesége, született Szabó Ilona, e hó 6-ikán eltávoztak, podgyászuakat visszahagyták és azóta eltűntek. A rendőrség az eltűntek után megindította a nyomozást. — Nem lehetetlen, hogy a házaspár, gondok és nélkülözések között élve, öngyilkosságra szánta el magát, de valószínűbb, hogy az adóságuk elől szöktek meg, mert Kramernek 220 koronával tartoztak.

— **Legeltetés a Hortobágyon.** Debreczen város gazdasági bizottsága ma délelőtt Medgyaszay Miklós tanácsnok elnöklete alatt ülést tartott, melyen Hegedüs István dr. aljegyző bemutatta az új legeltetési szabályrendelet etrvezetét. A régi szabályrendelet ugyanis, amely 1903-ban készült, annyira elavult, hogy a szükségessé vált számos módosítás folytán csaknem egészen át kellett dolgozni. A szabályrendelet megállapítja a Hortobágyra kihajtott állatok legeltetési idejét s a gazdák által fizetendő díjakat, amelyek fölemelését hozza a bizottság javaslatba. A bizottság legközelebb a tanács elé terjeszti az új szabályrendeletet.

— **Egy udvari tanácsos öngyilkossága.** Weimarban az éjjel öngyilkossá lett Suphan Bernhard dr. titkos udvari tanácsos, a Goethe- és Schiller archivum volt igazgatója. Felakasztotta magát s mire ráakadtak, már halott volt. A 65 éves öreg embert a buskomorság kergette a halálba. Állandó be-

tegeskedése miatt most ujesztendő napján kénytelen volt lemondani állásáról, ami anynyira hatott rá, hogy buskomorságba esett s most a halálba menekült.

— **Munkásgimnázium.** A debreceni munkásgimnáziumban holnap, szombaton este 8 órakor az ipartestület dísztermében előadás lesz. Az előadást Nádasy Alajos állami főreáliskolai tanár tartja A bányáról, melyet 29 vetített kép fog kísélni.

— **A vitriolos férj.** Megirtuk tegnap, hogy Kohn Sándor szobafestőt, aki vele együttélni nem akaró feleségét tavaly levitriolozte, a rendőrség, feleségének életveszélyes megfenyegetése miatt, előzetes letartóztatásba helyezte. Kohn Sándor védője dr. Oál Zoltán ügyvéd most annak a közlésére kér fel bennünket, hogy Kohn egyáltalán nem fenyegette meg feleségét semmivel sem s az előzetes letartóztatás indokál a rendőrség egy alaptalan fölieleltest jelölt meg, melyet Kohn ellen egy Schneider nevű pincér tett. Kohn, kinek fogvatartását az ügyészség sem találta indokoltnak, Bay királyi járásbíró még tegnap délelőtt szabadlábra helyezte. Magának a vitriolos ügynek a tavasz elején lesz a főtárgyalása, de az előzetes letartóztatásnak ehhez az ügyhöz semmi köze sincs.

— **Tifusz Szatmármegyében.** Szatmárnémetiből jelentik: Fornezely faluba egy Beregmegyéből hazatért ember kiütéses tifusszal tért haza. A főispán a tiszti főorvossal minden óvintézkedést megtett, hogy a betegség tovább terjedését meggátolják. — Eddig nyolcan betegedtek meg kiütéses tifuszban; két betegség halálos kimeneteli volt. A főispán a belügyminiszternek távirati jelentést küldött.

— **Irodai gyakorlattal bíró kisasszony** lehetőleg azonnali belépésre keresünk Erber és Fleischmann.

— **Népgyűlés a Margitfürdőben.** A debreceni szervezett munkások és polgárok február 12-én, vasárnap délután fél négy órakor a Margit fürdőben népgyűlést tartanak, melynek tárgyai: 1. A kormány és a hadügyi kiadások. 2. Az általános titkos választói jog.

— **Köszönet.** Felejthetetlen Irénkénk elhunytá alkalmából kedves rokonaink, barátaink és jóakaróink részéről annyi megtisztelő és összetört lelkünket vigasztaló megnyilvánulásban volt részünk, hogy szívünk legbensőbb hálaérzetének kifejezésére méltó szavakat nem találunk. — Fogadják mindnyájan szívünk legmélyebb köszönetét. — Tisztelettel a Zádor-család.

— **Izgatás a majálison.** Déváról táviratozzák: Hunyad vármegye közigazgatási bizottsága mai ülésében Sándor Sándor dr. közigazgatási gyakornokot állásától felfüggesztette és ellene a fegyelmit megindította. Sándor dr. a mult évi választási küzdelem alatt Haró községben egy majálison politikai beszédet mondott és ott megtámadta a megye kormánypárti embereit. Súlyos vádakát intézett a községi jegyző ellen s felhívta a lakosságot, hogy gyilkolja meg a községi jegyzőt. E beszéde miatt ellene büntügyi eljárás indult, a közigazgatási bizottság pedig ma állásától is felfüggesztette.

— **Tréfából fölakasztotta magát.** Nagyon tréfás ember volt világéletében Jenei János sárkereszti vármegyei utkaparó, aki minden alkalommal mindenből tréfát csinált. — Végig tréfálta az életet és így ment a másvilágra is. Ugy történt a dolog, hogy Jenei felesége átment Mohára látogatába. Azt mondotta, hogy két nap múlva jön csak haza. Jenei elment a korcsmába, ahol vidáman elbeszélgetett. Többek között kijelentette, hogy olyan nagyszerű tréfákat, mint ő, senki sem tud csinálni.

— Most is olyan tréfákat eszeltem ki — mondotta — hogy beszélni fogtok róla. Meglátjátok, hogyan megijesztem az asszonyt, mikor hazajön.

Hiába faggatták, nem mondott többet, csak rejtélyesen mosolygott. Az asszony hazament, de hiába kopogott az ajtón, senki sem válaszolt. Az ablaknak került és benézett. A következő pillanatban rémült sikoltással hőkölt vissza. Az ágy fölött egy kötél-

len lógott Jenei István. A sikoltásra és kiabálásra kijöttek a szomszédok, de eleinte csak nevettek, hogy a huncut Jenei mennyire meg tudta ijeszteni a feleségét. De aztán mégis csak közelebb jöttek és mikor látták, hogy mi történt, föltörték az ajtót. És ekkor konstaáltak, hogy Jenei vice pompásan sikerült. Az asszonyt nagyon rosszul megijesztette, sőt jobban, mint akarta. Mert a tréfában az a szépséghiba történt, hogy Jenei tulságosan föl találta magát akasztani. Eppen a másvilágon ébredt föl.

Debreczenvidéki Takarékpénztár

m. sz.

Plooz-u. 32. (volt Szodlák-ház.)

Olcsó és kis részletekben visszafizethető kölcsönöket ad.

Takarékbetéteket a legmagasabb kamatozás mellett elfogad.

— **Farkasoktól fölfalt asszony.** Máramaros megyében már napok óta 31 fok Celsius hideg van. A hegyeket méter magasságu hó borítja. A farkasokat az élelemhiány a falvakba űzi. Az éjjel Tiszafehéregyháza házában egy oláh asszonyt a farkasok fölfaltak, csak a csizmáit és lábszárcsontjait találták meg.

— **Magyar név.** A belügyminiszter megengedte, hogy Prunyi Mária debreceni lakos a vezetéknevét Perényire változtassa.

— **Csaló ügynök.** Többen feljelentést tettek a debreceni rendőrségnél egy magát Kleinnak nevező 35—40 év körüli jól öltözött, kövér és szőke „ur“ ellen, aki megrendeléseket gyűjtött és előlegeket vett fel a budapesti „Korona“ arcképfeső műintézet részére. Az arcképre várók azonban hiába vártak, mert képet nem kaptak. Érdeklődésükre azt a választ nyerték az intézettől, hogy az ő nevükben eljárni nem vol feljogosítva az illető egyén. A rendőrség most nyomozza a szélhámost.

— **Sikkasztó vasuti pénztáros.** Temesvárról sürgönyzik, a debreceni rendőrségnek, hogy az ottani vasuti pénztáros, Károlyi Gábor megszökött és magával vitt a pénztárból 6—7000 korona készpénzt.

— **Könyvek, folyóiratok bekötése,** valamint minden e szakmába tartozó disezmunkák legizlésesebben Antalffy Ferencnél készíttetnek. Piac-utca 32. sz., a városházzal szemben.

— **A világhírű, eredeti Pilseni állandó friss csapolású sör** kapható a Royal-szálloda összes helyiségeiben, ugyszintén naponta változatos villásreggelik kaphatók. Kiváló tisztelettel Hauer Bertalan.

— **Lampiónok** legolcsóbb árban kaphatók Thaisz papírnemű áruházában.

Törvénykezés.

Lillomtlipró aggastyán. Máramaroszigetről jelentik: A máramaroszigeti kir. törvényszék Stecz János maragylafalvi 72 éves földmivest, ki Maroson Ilyana 15 éves leányon erkölcstelen merényletet követett el, a szakértők meghallgatása után 6 hónapi börtönre ítélte.

Regény-csarnok.

A nyomoruság iskolája.

A derék férfiú löt, fut, fárad, az egész temetést ő rendezzi. Ráér, mert a szolgabíró kitétte a jegyzőségből „bünső hanyagság“ miatt, amiért nem tudósította őt vagy a csendbiztost korábban a zendülésről.

— Ne féljen, — biztatja azonban Nyárády Vince, — nálam megélhet.

Az sem egészen bizonyos ugyan, valjon Nyárády Vince maga is megélhet-e sokáig, nagyon nehezen evickél már a sok adós-

ságban; hanem egyelőre mindenesetre megélhet a derék elcsapott tisztviselő és segít fentartani a teinsasszonynak a familia becsületét.

Hogy temetésrendezői szerepét tisztességesebben vihesse, egy öltözet új fekete ruhát kap ő is. Csizmát ugyan nem kapott, hanem fölhuz egyet a Nyárády Vince ur csizmái közül s azontul törvényes gyakorlatában is marad e szentesített szokásnak.

Eközben érkezett a temetés nagy napja. Az egész falu és még vagy hat-hét falu közbirtokossága hivatalos arra. Akik életében nem törődtek a boldogtalannal, most mind eljönnek a temetésre. Nyárády Vincénét nem találják már kopott vörös szoknyában s feje sincs a tarka kendővel bekötve; elegáns gyászruhájában lép a szomorú gyülekezetre elé, csupa rojt, csupa bojt, csupa csipke.

A kicsapott jegyző körül hordozza a gyertyákat az uri vendégek között. Nyárády Vince fölváltva kopasz fényes homlokát és hosszú, szintén fényes fekete szakállát simogatta, a teljes elégtelenség kifejezésével. A két kövér Medvedy kisasszony egy-egy pompás koszorut tesz a koporsóra, kövér mamájok a harmadikat teszi le. Medvedy Pál ur meghatottan lép oda s kezét nyújtja a koporsó felé, mintha annak nyujtaná, ki ott benn fekszik.

— Isten veled, régi hü barát!

Mi ez? Egy könnycsepp? Csakugyan könnycsepp, nem színlelés, valóság, a Medvedy Pál ur szemében. S amint végigtekintünk a gyülekezeten, ott látjuk azt a könnycseppet minden szemben. A régi időre gondolnak, mikor az, akit most kikísérnek örök nyughelyére, még közöttük élt. A bronz csillogása, a kifestett cimerek a koporsó oldalán, az arannyal átszőtt halotti lepel, a sok koszorú, gyertya, fáklya, a fény, a pompa meghatja mindnyájok szívét. Valami sajtáságos szomorú lelkesedés az, a mit éreznek, mintha e pusztuló nemes családok egyszerre mind éreznék, amint lejjebb-lejjebb szállnak, amint inteket feljők a szegénység, a nyomor, de még csillog a régi fény és reá veti sugarait koporsóikra is.

Az asszonyok szokognak, a gyászmenet megindul, hosszú sorban lobognak a fáklyák s reá vetik vörhenyes fényüket az ünneplés arcokra. E komor, borus délután fényesebbnek látszik minden a fáklyák világánál.

Végig mennek az egész falu. Nem az egyenes utat választják a temető felé. Nyárády Cine azt akarja, hogy mindenki lássa a pompát és főképp lássa az az egy, aki oda is volt Dániel halálának, lássa, hogy becsillik meg az urat, ha az árok szélén halt is meg és hogy veti meg a jöttmentet, a a háztetejéig rakja is a pénzes zsákiát.

Ott mennek el a Cibak Antal háza előtt. A kapu még úgy áll hasadozottan, bedöntve, ahogy a felzendült nép bedöntötte, csak egy ruddal van beámasztva, az ablakok még öszszetörvék, a falról itt-ott leszakgatva a vakolat, a hogy a nagy kövek oda zuhantak. — Senkit sem láthatni az ablakoknál, a ftáblák be vannak téve.

— Elbujt, szól Nyárády Vince idaadalmasan a mellette lábatlankodó kicsapott jegyzőhöz.

(Folyt. köv.)

KÖZGAZDASÁG.

Terménytőzsde.

Böhrvaroz E. debreczeni bizományos távirati jelentés
Budapest, 1911. február 10.

Készáru 5 magasabb.	
1911. októberi buza	10.91—92
1911. áprilisi buza	11.52—53
1911. májusi buza	—
1911. áprilisi rozs	8.26—
1910. májusi rozs	—
1910. októberi rozs	—27
1910. októberi zab	—
1911. áprilisi zab	8.67—68
1911. májusi tengeri	5.81—82
1910. szept. tengeri	—

Apró hirdetések.

Minden szó 5 fillér.

Levelezés.

Jó családból való leány férjhez menne biztos keresetű uri emberhez. Bármily foglalkozással bírónak irjanak »Hozományom az van« jellegre 30-40 év közötti urak a kiadóba.

Fiatal 17 éves szépnek mondott intelligens leány vagyok és úgy szeretnék megismerkedni egy kedves uri emberrel, aki engem nagyon tudna szeretni. »Boldog« jellegre kérek levelet e lap kiadóhivatalába.

27 éves üzletvezető megnősülne. 4000 korona hozomány üzletbefektetésre szükséges. Irjanak »Üzletvezető« jellegre a kiadóba.

„Esdokló barátok» Vasárnapi kérelme teljesítve lesz. Üdvözlő barátja.

Betöltendő.

Fiatal irodai tisztviselő, aki a könyvelésben jártas és a fűszerszakmát is érti, kerestetik. Czim a kiadóban.

Simonyi-ut 10. számú háznál gyermektelen házaspár házmesternek felvétetik.

Ügyes, megbízható fiatal ember, raktárnoki vagy pénzeszedői állást keres, ki a helyi piacot jól ismeri. Czim a kiadóba.

Telekkönyvvezetői, bírósági végrehajtói vizsgával és hosszabb irodai gyakorlattal bíró 32 éves, családos ember irodai vagy más alkalmazást keres. Czim a kiadóba.

Keressék egy jó rendes szakácsnőt uri házhoz, ahol jó helye lesz. Czim a kiadóba.

Igen ügyes gépirónó ügyvédi irodába, vagy vállalatához ajánkozik. Czim Telefon 651.

Adás-vétel.

Egy teljesen új női téli kabát eladó Miklóscs utca 10. szám alatt.

Meleg téli keztü 24 krajczár, 10 pár vételnél 22 krajczár Gláknél, Péterfián.

Ha nincs pénze és szüksége van, vászon asztalterítő, szövet és csipke-függöny, futó és nagy szőnyegre. Paplan és flanel takarók, férfi és női felöltők, kész férfi-, fiu öltönyre vagy tükör, kép és butor, a mai naptól fogva oly olcsón lesz eladva, hogy mindenkinek saját érdeke, hogy egy próbabevásárlást eszközöljön. Tisztelettel Kaiser Salamon.

A Bocskai-kertben egy nyilas szőlő eladó. Czim a kiadóban.

Mindennemű óra és ékszer különlegességek nagyválasztékban

Schiffmann Mór

Hunyadi-u. 14. sz. óras és ékszer üzletében legolcsóbban szerezhetők be.

Óra javításokat kiváló gondnal eszközölök.

Jó karban levő majdnem új íróasztalt keresek megvételre. Ajánlat »Vevő« jellegre a kiadóba.

Eladó egy husvágó asztal, hentesnek vagy mészárosnak igee alkalmas. Cim a kiadóba.

Boreczet házilag készült kapható. Czim a kiadóba.

Makkulatur papiros kapható Piac-utca 49. szám alatt az emeleten.

Olajos hordók kaphatók Bicz-utca 49. sz. alatt a keresztpületben.

Asztalcsoknak való új deszka eladó. Czim a kiadóba.

Lakás.

Két szobás lakás, mellékhelyiségekkel május 1-re kerestetik. Czim a kiadóba.

Kiadó egy csinosan butorozott szoba Iskola-utca 8. sz. alatt.

Egy különbejáratu, csinosan butorozott szoba előszobával együtt kiadó Széchenyi-utca 14. Értekezhetni a közép épületben.

Különféle.

Épület fővezetői és képeretkezési vállalat elvállal minden e szakmához tartozó munkákat. Nagy József Bethlen-utca 20. Telefon 833.

Kifőzés és kávémerés május 1-ére kiadó Attila-tér 2.

28 krajczárért fejfel férfi vagy női harisnyát Benyáts Emil villanyerőre berendezett harisnyagyára, Debreczen, Tisza-palota.

Ügyes fehérnemű varrónő házakhoz ajánkozik, esetleg munkát otthonra is elvállal. Czim a kiadóhivatalban.

Csakis hölgyeknek való! A szép kalapokhoz, hogy azokat kellőképpen megőrizhessük, feltétlenül használjuk a Debreczeni Bőröndgyárban Piac-u. 47. szám alatt készült dobozokat, melyek minden nagyságban kaphatók, amellet csinosak és zárral vannak ellátva.

Pörkölt kávé különlegességek. Bárkinék bármily időszakban legkisebb mennyiségű kávé is megpergelek díjtalanul gázüzemű pergelőn Darvas Miksa kereskedése Telek-utca sarok.

Ügyes tarka varrónő házakhoz ajánkozik. Czim a kiadóhivatalba.

Egy jóraváló lakó társnőt keresek, Telek-utca 65.

„Gyöngyvirág Crème“

AZ AROKRÉMEK GYÖNGYÖ!

Szeplő, májfoltok, pattanások s bőrbajok ellen kiváló jó szer. **Sí-mává, lehorré és ádóvé teszi az arcot!** Sem higanyt, sem ólmot nem tartalmaz. A nappalra való kréme nem zsiroz, míg az éjjeleire való zsiroz. Egy tégely ára 1 korona.

Kapható:

Mihalovits Jenő

„Kigyó“ czimű gyógyszerárában,
DEBRECZEN.

Különféle kisebb gépkerék,
transmissió, egy nagyobb
lendkerék, jókarban levő
gázluszterek és gázcsövek
olcsón eladók.
Czim a kiadóhivatalban.

Nyomatott Hoffmann és Kronovitz könyvnyomdájában, Piac-utca 49. a főpostával szemben.

Ha vegyetek

mást

Közhöges

rekedtség kátharrus, elnyálkázódás
güres és számarhurat ellen, mint a
finom ízű

KAISER-féle mell-karamellákat
a 3 fenyővel.

5900 közjegyzőileg igazolt bizonyítvány
erről, kezeskednek az eredményért,

Csomagja 20 és 40 fillér. Doboz 60 fillér.
Kapható: Mihalovits J., Muraközy László, Grósz
Nagy Ferenc, Mauthner Alfréd gyógyszerészek-
nél, Jóna és Jóna drogueriájában. Ujfehértón
Trón Gyula, Páspökladányban Harsányi Lajos,
Ér-Mihályfalván Matrai Ákos gyógyszerárában.

6. szám.

Hirdetmény.

Mikepércs község telekkönyvi betételeinek szerkesztésére kirendelt bizottság közhírré teszi, hogy az 1886. XXIX., 1889. XXXVIII., és az 1891. XVI. törvénycikkekben előirt helyszini eljárás végett és pedig egyelőre csupán az azonosító **1911. február 27. napján** az azonosítás befejezte után pedig a bizottság a községben megjelenend.

Ennélfogva felszólítanak
1) mindazok, a kik a tjkönyvben előforduló bejegyzésre nézve okadolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a bizottság előtt, a kitűzött határnapon megkezdendő eljárás alatt jelenjenek meg és előterjesztéseiket igazoló okirataikat mutassák fel;

2) mindazok, a kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, hogy a tulajdonjog tkvi bekebelezését a kitűzött határidőig a telekkönyvi hatósághoz intézendő szabályszerű beadvány útján kieszközljék, vagy a telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okiratok alapján a telekkönyvi bejegyzés iránti kérelmeik előterjesztése végett a bizottság előtt jelenjenek meg, ha pedig telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek az átírásra az 1886. XXIX. t.-cz. 15-18. és az 1889. XXXVIII. t.-cz. 5., 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak, és azokkal igényeiket a kiküldött bizottság előtt igazolják, vagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos, az átruházás létrejöttét a bizottság előtt szóval elismerje, és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogait ez uton nem érvényesíthetik és a bélyeg- és illetékelengedés kedvezményétől is elesnek,
3) azok, a kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszűnt egyéb jog van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ilyen bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlését kérelmezzék, illetve, hogy törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött bizottság előtt megjelenjenek, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

Debreczen, 1911. február 8-án.

Daxseő Ákos,
betétszerkesztő tkvtó.

Kádoss Andor,
betétszerk. kir. bíró.